Written by -தேவகாந்தன்-
Saturday, 01 November 2014 22:47 - Last Updated Saturday, 01 November 2014 23:02

ஒரு காலத்தில் எங்கள் கிராமத்தில் குழைக்கடைச் சந்தியென்றொரு இடமிருந்தது. மாரி தொடங்கியதும் குழைக் கடை தொடங்கும். கடையென்றால் விற்கிறதல்ல, வாங்குகிற கடை. தென்மராட்சி குழைக்காடு என்று சொல்லப்படுவதற்கேற்ப நெடுமரங்களும், வலிமரங்களுமாய் குழை செறிந்து நிழல் விழுந்த பூமியாகவே இருந்தது. வடமராட்சியின் செழிப்பான விவசாயத்துக்காக யூரியாபோன்ற இரசாயன பசளையினங்கள் இல்லாத அக் காலத்தில் பசளையாகப் பாவிப்பதற்கு பனையோலையையும், எருவும், குப்பையும் வீடுவீடாகச் சென்று வாங்கியதுபோல, அங்கிருந்து வந்து குழையும் வாங்கினார்கள். குழை வாங்குவதற்கான மத்திய ஸ்தானம்தான் குழைக்கடை.

நடுவாகக் கிடந்த பருத்தித்துறை வீதியை அம்பலந்துறை வயலிலிருந்து தொடங்கி கல்வயலின் அருகுவரை சென்றிருந்த மணலொழுங்கை ஊடறுத்துக் கிடந்த சந்தியில், முதிர்ந்த ஒரு ஆலமரத்தின் கீழே அது கூடியது. கட்டுக் கட்டாக பூவரசு, சீமைக்கிளுவை, வேம்பு, பாவட்டை, அன்னமுன்னா, கிலுகிலுப்பை, மஞ்சவுண்ணாவென்று வீட்டுமரக் குழைகளும், கொய்யா, கிஞ்ஞா ஆகிய காட்டுமரக் குழைகளும் மரங்கள் மொட்டையடிக்கப்பட்டு கட்டுக்கட்டாகக் கட்டி அங்கே கொண்டுவரப்பட்டு காலை ஒன்பது பத்து மணிவரை நடைபெறும் அக் கடையிலே விற்பனையாகின.

குழையேற்றும் வண்டில்கள் சிலவேளைகளில் மழை கருதியோ, வேறு காரணத்தாலோ வராதுபோய் விடுகிற நிலைமையினால், வண்டில்கள் வந்திருக்கும் நாளின் அதிகாலையில் ‘குழை கொண்டுவா…குழை’ என ஒழுங்கையொழுங்கையாகத் திரிந்து பெருந்தொனியெடுப்பார் வீரகத்தி. வீரகத்திக்கு ஒரு கால் ஊனம். தாண்டித் தாண்டித்தான் நடப்பார். என்ன குழையென்று பார்த்து, கை பிடித்துத் தூக்குகையிலேயே அதன் கனதியைக் கணித்து விலை குறிப்பது அவர்தான். பாரத்துக்காக பச்சைத் தடிகளையும் சேர்த்துக் கட்டாக்கியிருப்பதையும் அந்தக் கைப்பிடியிலேயே கண்டுபிடித்துவிடுகிற அபார திறமையிருந்தது வீரகத்தியிடம்.

உள்ளே பச்சைத் தடிகள் வைத்துக் கட்டிய கட்டோடு கொண்டுவந்தவரின் அத்தனை

Written by -தவேகாந்தன் -
Saturday, 01 November 2014 22:47 - Last Updated Saturday, 01 November 2014 23:02

கட்டுகளும் அதற்குமலே தலா மூன்று சதம், நான்கு சதத்துக்கு மிஞ்சிப் போகாது. அறாவிலகைக்குக் கொடுத்துவிட்டுத்தான் வரவணேடும். கொடுக்காமல் கொணடுபோய் காயப்போட்டு, காய்ந்த பிறகு எரிப்பதைத் தவிர அவற்றை வதைத்துக்கொணடு வறேதெுவும் சயெ்துவிட முடியாது.

ஒரு சதம், இரணடு சதமலெ்லாம் பரிெய தொகை அக்காலத்தில். அதற்கு முந்திய தலைமுறையில் அரசை் சதம், கால் சதம் கூட பாவனயைில் இருந்திருப்பதனை அக் காசுகளை பரிெயவர்களின் ‘கொட்டப்பெட்டி’க்குள் கணக்கூடாகவே கணடதில் எனக்கு நிச்சயம். இன்றகைக்கு கனடாவில் ஒரு சதம் இல்லாது போயிருக்கிறது. ஒரு பொருள் ஏழு சதமானால் அதற்கு ஐந்து சதமும், எட்டுச் சதமாக இருந்தால் அதற்கு பத்துச் சதமும் எடுப்பதற்குச் சட்டரீதியாகவே இடமுணடாகியிருக்கிறது. சில்லறைகளின் புழக்கம் இக்காலத்தில் எல்லாரிடமும் தான் இருந்திருக்கிறது. சில்லறைக் கடனகளைக் கடேடால் ‘இதோ, நாளைக்கு குழைவித்திட்டுத் தாறன்’ என்பதை பொதுவாகக் கடேகக் கூடியதாக இருந்திருப்பதை நான் நினைத்துப் பார்க்கிறனே். வீட்டு மரக் குழை விற்பனை பரிெயவர்களுக்கு சரே்கிறதனெறால், காட்டுமரக் குழைகளான கொய்யாவும் கிஞ்ஞாவும் விற்பது சிறுவர்களுக்குத்தான் சரே்கிறது. இனிப்பு, டப்புறு, தும்பு முட்டாஸ் என்பவற்றுக்கு அதில் ஒரு பகுதி போனாலும், மீதி ‘காசு கட்டு’ விளயைாட்டிலதான் சலெவாகும். அக் காலத்தில் ‘போளை அடி’யும் அதிகமாக இருக்கும். அது வளிெவளியாக வீட்டு முற்றத்திலும், ஒழுங்கை ஓரத்திலும் நடக்க, காசு கட்டுதலனெபது ஒரு சூதுபோல பரிெயவர்களின் கணகள் படாத மறைவிடங்களிலதான் நடப்பது வழக்கம். அதற்காக சிறிவர்களலெ்லாம் மழை அரித்தோடிய வாய்க்கால் பக்கம்தான் போவார்கள்.

அக் காலத்தில் ஒன்று, இரணடு, ஐந்து, பத்து, இருபத்தைந்து, ஐம்பது சதங்கள் குத்திக் காசுகளாக இருந்தன. இரணடு, ஐந்து, பத்து, இருபத்தைந்து, ஐம்பது சதங்கள் பித்தளயைிலிருக்க ஒரு சதம் மட்டும் சபெ்பிலிருந்தது. ஒரு சதமே காசுகட்டு விளயைாட்டில் பயனபடுத்தப்பட்டது. மலிெந்த ஒரு சதத்தைவிட, தடிமனான ஒரு சதக் குத்திக்கு மதிப்பு அதிகம் இந்த விளயைாட்டில்.

நிற்பதற்கான ஒரு அடயைாளத்தகைக் குறித்துவிட்டு, பதினைந்து இருபதடி தூரத்தில் ஒரு கோட்டினைப் போட்டு பக்க எல்லகைளும் குறித்தான பின், நிற்கும் அடயைாளத்திலிருந்து எதிரே கிழித்த கோட்டினை நோக்கி குத்திக் காசை இலக்குவதைத்து வீசவணேடும். கோட்டுக்கு மிகக் கிட்டவாக இருக்கும் குத்தியிலிருந்து முதலாவது, இரணடாவது, மூன்றாவதனெ ஆட்டக்காரர் தரிெவாவர். முதலாவதாக வந்தவர் முதலில் அவ்வளவு சதங்களயைும் கயைிலடெுத்து குலுக்கி தலயைுயரத்துக்கு மலோக எறிவார். குருசு, ராசா என்று நாணயத்தின் பக்கங்களுக்குப் பயெர். விழுந்த ராசாப் பக்க சதங்களலெ்லாம் அவருக்கானது. மீதியை இரணடாம் இடத்திலிருப்பவர் அதுபோலும் கிலுக்கி எறிய எடுப்பார். விளயைாட்டு இவ்வாறு எல்லா நாணயங்களும் முடியும்வரை தொடரும்.

குழகை் கடகை் காலத்தில் மட்டுமே இது விளையாடப்பட்டதற்கு சிறியவர்களிடத்தில் அக்காலத்தில் நிலவிய காசுப் புழக்கமே காரணம். மற்றும்படி ஒரு சதத்தை சாதாரணமாக பெரியவர்களிடமிருந்து சிறுவர்களால் பெற்றுவிட முடியாது. அதுவும் காசு கட்டி விளையாடவென்றால் பெற்றுவிடவே முடியாது. ஒரு அவுன்ஸ் சீனி ஒரு சதத்துக்கு வாங்கலாம் அப்போது. வீரகத்தியோடு எனக்கு நல்ல அறிமுகமுண்டு. எங்கள் சில்லறைக் கடையில் வியாபாரச் சில்லறை எடுப்பதற்காக அவர் வீட்டுக்கு அதிகமும் வருவார். வீரகத்தி சில்லறை வாங்க வருகிற நேரங்களில் இரண்டு மூன்று ரூபாவுக்கான சில்லறைகளின் முதல் எண்ணிக்கை என்னதாகவே இருந்திருக்கிறது. காசு கட்டு விளையாட்டில் பார்வையாளனாகவே பங்குபற்றியிருந்த எனக்கு, அவ்விளையாட்டை விளையாடுபவர்களைவிட சில்லறைகளுடனான அதிக தொடர்பு அவ்வண்ணமே ஏற்பட்டது. வீரகத்திக்கும் எங்களுக்குமான அந்த ஊடாட்டத்தில்தான் வடமராட்சியிலிருந்து வரும் போது விலைக் கனென்றாலும் நல்ல முற்றிய இராசவள்ளிக் கிழங்கு எங்களுக்குக் கிடைத்துவந்தது அவர் மூலம்.

என் சிறுவயதுக் காலத்துக்குப் பின்னால் குழகைகடை நடக்கவில்லை. அந்தளவில் யூரியாபோன்ற இரசாயன உரங்கள் பாவனைக்கு வந்திருந்தன. இவ்வாறான ஒரு காலகட்டம் இயற்கைப் பசளையினால் விளைந்த காய்கறியின் சுவையான சமையல் பிறப்பாடு இல்லாமலாகிப்போனதன் எல்லையாகவும் இருந்தது.

இந்தப் பாதை வழியதோன் நான் தினமும் பாடசாலைக்குச் செல்வேன். அந்தப் பகுதியிலுள்ள பள்ளிப் பிள்ளைகள் பெரும்பாலானவர்களும் கூட.
இந்தக் குழகைகடைச் சந்தியில் குழகைக் கடை நடக்கும் எதிர்மூலையில் ஒரு முதிர்ந்த வாகை மரம். அந்த மரத்துக்கு அருகே ஒரு மலைக்கல் ஒன்றரையடி உயரத்துக்கு நன்றிருந்தது. எப்போதும் ஏததோ பராக்கில் இருந்துவிட்டு தாமதமாகவே பள்ளியிலிருந்து வீடு செல்லும் நான், இந்த மலைக் கல்லில் பலவேளைகளில் அமர்ந்து இளைப்பும், பொழுதும் ஆறியிருக்கிறேன். வாகை மரம் வளர்ச்சியினால் எல்லை பிரித்து உள்நுழைந்திருந்த வளவும், அதிலிருந்த வீடும், அந்த வீட்டு மனிதரும் நெடுங்காலத்துக்கு, இன்னும் சொல்லப்போனால் இறவைரைக்கூட, என்னால் மறக்கபட முடியாத நீள் நினைவுகள்.

அந்த வீட்டு மனிதரின் பெயர் சின்னப்பு என்பது என் மனச் சிலயைின் எழுத்து. எனது ஐயாவோடு மிகப் பழக்கமானவர் அவர். மரமறேுகிறவராய் இருந்தார். இருந்தாலும் தங்கள் வளவிலுள்ள மரங்களிலயேே கள்ளிறக்கி தொழில் செய்தவர். நீண்டகாலம் அவரது நினைவு என் நெஞ்சத்திலிருப்பதற்கு குடுமி வதைத்தும், காதுகளில் சிவப்புக்கல் கடுக்கன் போட்டும், மிகச் சிவந்த உடம்போடும், தீட்சண்யமான பார்வையோடுமுடயை அவரது உருவமமே முதல் காரணம். அவர்போல அவ்வளவு தீட்சண்யமாகப் பார்த்தவரை நான் இன்றுவரை கண்டதில்லை. நிறயைப் பேசோதவரும் அவர். அந்தத் தோற்றம் ஒரு மலைப்பயைே இன்னும் தந்துகொண்டிருக்கிறது.

Written by -தவேகாந்தன் -
Saturday, 01 November 2014 22:47 - Last Updated Saturday, 01 November 2014 23:02

ஊரில் பரெுமபாலும் இல்லாதவிதமாக அவருக்கு இரண்டு கூடும்பங்களிருந்தன. கிட்டகக்கிட்டவாகவே. இதன் சாத்தியப்பாடலெ்லாம் எனது அக்கறையில்லை. ஆனால் அந்த இரண்டு கூடும்பங்களயைும் காபந்து பண்ணுமளவிற்கு அவருக்கிருந்த பரெும் காணி எனக்கு வியப்பு. அந்தக் காணி தங்ேகாய், மாங்காய், முருங்ககைகாய் விற்றும், கள்ளிறக்கியும் இரு கூடும்பங்களபை் பராமரிக்கிற அளவுக்குப் பரிெதாயிருந்தது. ஏறக்குறயை அந்தப் பகுதியிலபேரிய வளவுடயைவர் கல்வளவு ஐயர் ஒருவர் மட்டும்தான். அந்த அளவுக்கு இல்லயைனெ்றாலும், ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட சாதியசைசரே்ந்தவருக்கு அந்தளவு பரிெய நிலம் கிடபை்பது அசாதாரணம்.

இன்னுமொரு புதுமயைாக அவரது வீ டு. அவரது வீ டு கீ ழ சிமநெ்து நிலமும், சுண்ணாம்புச் சுவர்களும் கொண்ட பரிெயவீ டு. அம்மாதிரி வீ டுகளை அரிதாகவநோன் கண்டிருக்கிறனே். நல்லூர் ராஜதானியினதோ, வன்னிப் பகுதி குறுநில அரசுகளினதோபோன்ற காலத்து ஒரு மந்திரியினது, அல்லது ஒரு பரிெய அரசதிகாரியினது வீ டுபோலவஇருந்தது. அதன் முகப்பு வலேபைாடுகளும் இதை எனக்கு அறிவித்தன. இவயைலெ்லாவற்றிலிருந்தும் நான் வளர்ந்த காலத்தில் சரித்திரம் மலேும் மலேும் அறிகயைாக என்னால் ஒரு முடிவுக்கவேரமுடிந்தது. சின்னப்புவின் மூதாதயைர் என்ன ஜாதியாக இருந்தாலும் அதற்கறே்றவான ஒரு அரச காரியத்தயைசேயெ்து வந்திருக்கிறார்கள் என்பதஅேது. சின்னப்புவின் தோற்றம் அவரது வசதிகளகைகொண்டு வறேுமாதிரி முடிவுக்கு ஒருவர் வரமுடியாது.

இன்றகைக்கு அந்த ஊரில் அவரின் சில வாரிசுகளதை் தவிர மற்றப்பரே் புலம்பயெர்ந்திருக்கின்றனர். இல்லாவிட்டால் இந்தக் கூடும்பத்தபை்பற்றி நிறயைவஅேறிந்திருக்க முடியும். அதற்கான முயற்சி அவசியமாயிருக்கிற பொழுதில் சாத்தியமற்றதாகவும் இருக்கிறது. ஒரு வரலாற்றுக் கதை அந்தக் கூடும்பத்துள் மறநை்திருப்பதாகவஇேன்றும் நான் நம்புகின்றனே். இந்த நினவைிலிருந்து கொடிகட்டி விரிவதுதான் இந்த மூன்றாம் முனகைக்கஅேவசியமான விடயம்.

இந்த வளவின் மூலயைில் வாகை வலேி பிரித்த இடத்து மலைக்கல்லில் அமர்ந்திருக்கிற வளேயைிலலெ்லாம் அந்த மலெ்லிய மாலயைில் நான் கடே்டது அந்த வீ ட்டிலிருந்த வானொலியிலிருந்து கிளர்ந்து வரும் பாடல்களை. மாலை மூன்று மணியிலிருந்து ஆறு மணிவரை சினிமாப் பாடல்களாகவஒேலிபரப்பியது இலங்கை வானொலியின் வர்த்தக சவேை. ஔவயைார் படத்திலிருந்து பாதாளபரைவி ஊடாக தவேதாஸ், பராசக்தி வரயைான பாடல்கள் வானொலியில் ஒலிபரப்பாகும். கடே்டுக் கடே்டு பாடல்கள் எனக்கு மனப்பாடமஆேகியிருந்தன. ஆனாலும் அந்த சரே்ந்திருந்த சீ ர்களும், பிரிந்திருந்த சொல்களுமான பாடல்களினால் அர்த்தம் விளங்காது நான் குழப்பமஅேடநை்திருந்தனே்.

உதாரணத்துக்கு ஒரு பாடல்: ‘சந்தோ சம்தரும் சவாரி போவோம் சலோ..சலோ!’ இந்த ‘சந்தோ’ என்பதென்னவென்றோ, ‘சம்தரும்’’ என்னவென்பதோ எனக்கு அப்போதெல்லாம் விளங்கவேயில்லை. இன்னொரு பாட்டு: ‘ஓ..ரசிகுஞ்சி மனவா...ஜொலிக்கும் உடையணிந்து களிக்கும் நடனம் புரிவோம்.’ இதில் ‘ரசிக்குஞ்சி’ என்பதோ, ‘மனவா’ என்பதோ எனக்கு அறிகையாகியிருக்கவில்லை. ஆறு அல்லது ஏழு வயதில் ஏற்பட்ட இந்தப் புரியாமைதான், சொல் தேடும் முயற்சியில் என் முதல் பயணமென இப்போது தெரிகிறது.

எட்டு ஒன்பது வயதிலேயே, ‘சந்தோசம் தரும் சவாரி போவோம்’’ என்பதே இசைக்காகச் சொல் பிரிந்து ‘சந்தோ சம்தரும்’’ எனப் பாடப்பட்டதென்றும், ‘ஓ..ரசிக்கும் சீ மானே வா’ என்பதுவே ‘ஓ..ரசிக்குஞ்சி மனவா’ என பிரிந்திருந்தது எனவும் நான் கண்டடைந்ததுதான் என் சொல் சார்ந்த என் முதல் கண்டடைவுகள்.

இவற்றையெல்லாம் நான் அந்த முதிர் வாகையின் கீழுள்ள மலை கல்லில் அமர்ந்திருந்தபடி சின்னப்பு வீட்டு வானொலியில் கேட்ட ஞாபகமெல்லாம், சின்னப்புவின் நினைவாகவேதான் வருகிறது. அல்லது சின்னப்புபற்றிய நினைவெல்லாம் சொல் பிரிந்த பாடல்களினால் நான் பொருள் புரியாது திகைத்த காலத்தைச் சொல்லிநிற்கின்றன.

‘மாங்காய்ப் பாலுண்டு மலைமேலே இருப்பவர்க்கு தேங்காய்ப் பால் ஏதுக்கடி’யென்றும், ‘சொர்ப்பன வாழ்வில் மகிழ்ந்து சுப்பிரமண்ய சுவாமி உனை மறந்தேனே’’ எனவும் கள் போதையில் ஐயா பாடுகின்ற பாடல்களும், ‘உற்றார் எனக்கு ஒருபேரும் இல்லை, உமையாள் தமக்கு மகனே’ என்பதுபோன்ற அம்மாவின் பிரார்த்தனைகளும் பள்ளிப் பாடங்களைவிடவும் என் சின்னவயதைப் பதப்படுத்தின என்றே இன்றும் நான் நம்புகின்றேன். சொல்களினூடாகவே என் இலக்கியப் பயணத்தின் முதலடி இருந்திருக்கிறது.

(முனை 3 தொடரும்)
bdevakanthan@yahoo.com